

ژاپنی‌ها با هر نوع فعالیت عمومی در سطح شهر مخالفت کردند. در نتیجه ما برنامه‌های قبلی را محدود کردیم و آنها را به چهار برنامه فرهنگی در داخل سفارت محدود کردیم. در تهران هم هفته‌ی فرهنگی را در اراضی عباس‌آباد داشتیم. وزارت کشور به استان‌ها و شهرداری‌ها اعلام کرد تا برای تبدیل فضای شهر به فضای المپیکی برنامه داشته باشند. با شهردار محترم تهران هم هماهنگی‌هایی داشتیم.

برنامه‌ای بود که معطل بماند یا اجرا نشود؟

در مجموع آن چیزی که در توان ما و در توان وزارت ورزش بود را برای اعزام کاروان ایران به المپیک توکیو در بهترین شرایط ممکن به کار گرفتیم و سعی کردیم به همه‌ی مطالبات فدراسیون‌ها، قهرمان‌ها و تیم‌های اعزامی پاسخ مثبت بدهیم. جوایزی که به‌عنوان پاداش پای سکو و همین‌طور جوایز دولت در نظر گرفتیم هم در همین راستا بود. ما ده هزار یورو برای طلا، پنج هزار یورو برای نقره و ۳۵۰۰ یورو برای برنز در نظر گرفتیم. این عدد به‌علاوه‌ی پاداشی است که وزارت ورزش در نظر گرفته است. علاوه‌براین، حقوق قهرمان‌ها و مربیان‌شان را تا همین امروز که با شما صحبت می‌کنم، پرداخت کردیم. یک پاداش ده میلیون تومانی هم کمیته برای کسب سهمیه پرداخت کرد و وزارت ورزش هم موافقت کرد که مبلغ سی میلیون تومان را به سهمیه‌داران المپیک تخصیص دهد. به‌قطع اگر با یک درخشش مواجه شویم، در جریان برگزاری بازی‌ها و در همان زمان، حمایت‌های بیشتری را انجام خواهیم داد. من باور دارم که مرداد ماه کام ملت شیرین خواهد شد.

همیشه تاکید داشتید که نباید نتیجه را پیش‌بینی کرد که البته در ورزش با توجه به اتفاق‌هایش این حرف قابل قبول است. من سوالم را اینطور مطرح می‌کنم که چه اتفاقی در المپیک توکیو بیفتد، شما به‌عنوان رئیس کمیته‌ی ملی المپیک از عملکرد خودتان، همکارانتان و فدراسیون‌ها رضایت خواهید داشت؟

آقای دکتر سجادی از یک سال قبل با همه‌ی فدراسیون‌ها جلسات مداوم داشت و بعضی از فدراسیون‌ها تا پنج جلسه هماهنگی داشتند. در آن جلسات ارزیابی آخرین وضعیت، مشکلات و حمایت‌هایی که لازم است انجام شود، بررسی می‌شدند. ضمن اینکه من هم در جریان تمام موارد قرار می‌گرفتم. اما اینکه چرا این پیش‌بینی‌ها اعلام نمی‌شود به خاطر این است که من و دوستانی که کمک می‌کنند، معتقدیم فشار را باید از روی کاروان برداریم. تقاضای من این است که رسانه‌هایی که این صحبت من را

می‌خوانند، کمک کنند تا فشار را از روی قهرمان‌ها و تیم‌ها برداریم. آن چیزی که در توانشان بود را به کار گرفتند و همه‌ی فدراسیون‌ها با همه‌ی توان و ظرفیت در تمام این مدت درگیر بودند که کار به بهترین شکل انجام شود. من معتقدم در شرایط فعلی فشار زیاد نتایج معکوس خواهد داد. در ارتباط با این موضوع سه نکته را در نظر بگیریم. اول اینکه، وظیفه‌ی ما ایجاد بیشترین میزان آمادگی برای فدراسیون‌های المپیکی است که این آمادگی پس از رویداد المپیک، برای حوزه‌های آسیایی و جهانی نیز اثربخش خواهد بود و فقط به توکیو خلاصه نمی‌شود. همان‌طور که در بخش ابتدایی صحبت‌م مطرح کردم، در این مسیر و برای تحقق این هدف همه‌ی ظرفیت‌ها را به کار گرفتیم. نکته دوم این است که ما انتظار داریم مجموعه‌ی تلاش‌هایی که فدراسیون‌ها، قهرمان‌ها، هیات‌ها، مربیان و داوران انجام دادند، در توکیو به بار بنشیند و قهرمان‌ها بدرخشند. پس به‌حتم ما هم دنبال نتیجه گرفتن هستیم. اما این موضوع نباید باعث ایجاد فشار روی کاروان شود. ما باید قبول کنیم که یک کاروان، برای یک ملت است و همه‌ی اعضای این کاروان برای ایران تلاش می‌کنند. وقتی می‌گوییم ستارگان ایران‌زمین؛ منظورمان همه‌ی قهرمان‌ها هستند. این شعار از جامعیت برخوردار است. وقتی شعار «همه برای ایران» را انتخاب کردیم، خواستیم این مفهوم را برسانیم که هر اتفاقی که برای این کاروان بیفتد، در اصل برای تک‌تک ما افتاده است.

با توجه به حضور مستمرتان در جلساتی با روسای فدراسیون‌ها و همچنین گزارش‌گیری پی‌درپی، بعید است خودتان تحلیلی از شرایط موجود و نتایج احتمالی نداشته باشید.

در ارتباط با شرایط تیم‌ها و موضوعات فنی، دکتر سجادی و همکارانشان بهتر می‌توانند پاسخ بدهند. اما من به یک چیز ایمان دارم؛ هر کاری می‌توانستیم انجام دادیم

تا این کاروان با عزّت به توکیو اعزام شود. پس به‌حتم نتیجه‌ی این تلاش را می‌گیریم. من مطمئنم که در مرداد ماه، کام ملت ایران شاد می‌شود.

یکی از مهم‌ترین چالش‌های ورزش قهرمانی ایران را در یک جمله خلاصه می‌کنم: فقدان دگترین، استراتژی و برنامه‌ی بلند، میان و کوتاه‌مدت است

زمانی که شما در کمیته‌ی ملی المپیک کار را آغاز کردید، بودجه‌ی کمیته -مبلغی که اختصاص پیدا کرده بود- حدود چهل میلیارد تومان بود. با توجه به نوع مدیریت شما و برنامه‌های گسترده‌ای که دارید، می‌توان گفت این مبلغ بسیار ناچیز است.

من معتقدم اولویت هیچ‌کدام از دولت‌ها در کشور، ورزش نیست و نبود. به این معنا که بودجه‌ی ورزش در کل کشور، نسبت به حوزه‌های دیگر بسیار ناچیز است. دلیلش این است که خیلی از کشورها ورزش را عامل هویت‌ساز و ایجاد غرور ملی تعریف کردند و از بستر ورزش برای توسعه‌ی ملی بهره‌مند می‌شوند، اما ما در ایران، ورزش را به‌عنوان یکی از ارکان توسعه‌ی ملی محاسبه نکردیم. به همین دلیل، بودجه‌ی ورزش ایران چه در وزارت ورزش، چه کمیته‌ی ملی المپیک و چه پارالمپیک، بسیار ضعیف است. اما باید انصاف هم داشته باشیم؛ اینکه دولت در شرایط تحریم، در شرایط سخت کرونا و فشارهای اقتصادی قرار دارد. اخلاق، انصاف و وجدان حکم می‌کند که انسان همراهی و همگامی با دولت داشته باشد و منطبق با واقعیت‌ها مطالباتش را انجام دهد.

دولت در حق ورزش کوتاهی نکرد، اما مطالبات جامعه‌ب ورزش با واقعیت‌ها بسیار متفاوت است.

یعنی از نظر شما، مطالبات جامعه‌ی ورزش به‌ناحق زیاد است؟

در توان دولت نیست بیش از این کمک کند. اما شما شاهد هستید که در تمام دنیا، بسیاری از مراکز اقتصادی، تجاری و صنعتی به کمک ورزش می‌آیند و کمیته‌ی بین‌المللی المپیک از طریق حامیان مالی اداره می‌شود. سالی ۳/۵ میلیارد دلار درآمد IOC، فقط از این طریق است. یکی از دلایل پافشاری آنها برای برگزاری این المپیک، همین است. اما واقعیت در کشور ما این است که ورزش ما وابسته به دولت است و اگر دولت حمایت نکند، ورزش ایران نمی‌تواند ادامه‌ی حیات بدهد. ولی اگر شرایط تغییر کند و دولت بخواهد براساس اولویت‌سنجی بودجه را مشخص کند، بودجه‌ی ورزش باید تغییرات بنیادی و اساسی داشته باشد. ما الان از ۳۳ میلیارد تومان به ۱۶۶ میلیارد توان رسیدیم. باور کنید این ۱۶۶ میلیارد تومان که خیلی کمتر از ۱۰ میلیون دلار است و رقمی حدود ۷ میلیون دلار می‌شود، معادل بودجه‌ی خیلی از تیم‌های کشورهای همسایه است. بودجه ورزش ایران برای وزارت ورزش، کمیته ملی المپیک و پارالمپیک، حداکثر ۲۵۰۰ میلیارد تومان می‌شود یعنی معادل ۱۰۰ میلیون دلار. این در حالیست که در بسیاری از کشورها، برای یک فدراسیون این میزان هزینه می‌کنند. در حال حاضر کمیته‌ی ملی المپیک را با حجم ماموریت‌های فراوان -که فقط برای امسال پنج رویداد داریم- تنها با ۱۶۶ میلیارد تومان اداره می‌کنیم. خب مشخص است که چقدر این شکاف بین آنچه داریم و آنچه باید داشته باشیم، زیاد است. اما یک نکته وجود دارد و آن اینکه، هنر مدیریت، استفاده‌ی بهینه از منابع و ظرفیت‌هاست. یعنی ما داریم مدیریت بودجه انجام می‌دهیم که هم به نیازها پاسخ دهیم و هم بتوانیم درک روشنی از محدودیت‌های دولت داشته باشیم.

